

Lisbeth Arbøl (CD):

CD har i mange år gang på gang beklaget sig højlydt over de elendige forhold, man har budt de psykisk syge, både inden for sundhedsvæsenet og det sociale system. Det er rystende, hvad denne patientgruppe har måttet affinde sig med, til trods for at vi gerne vil betragte det danske sundheds- og socialvæsen som et af de bedste i verden.

En af årsagerne er måske også, at vi danskere slet ikke er så fordomsfri, som vi gerne selv vil tro. Det er en fuldstændig legitim sag at brække et ben eller have sukkersyge eller alle mulige andre sygdomme. Men når det gælder sindslidelserne, er det en helt anden tabubelagt sag, og det er nogle af de svageste i vort samfund, der kommer til at lide endnu mere på grund af fordomme.

Det berører den lægelige behandling, hvor man kan se mange ubesatte stillinger i det psykiatriske system; men også fra amternes side svigtes der, når de sindslidende udskrives, uden at kommunerne følger op med anstændige bolig- og beskæftigelses tilbud, og derfor tillader jeg mig at lægge særlig vægt på dette budskab her i dag, når jeg tager ordet på CD's vegne, da mit partis ordfører ikke kan være til stede.

Jeg vil gerne takke sundhedsministeren, fordi hun så ærligt og redeligt har sagt, at der stadig er meget, der skal gøres. Det katastrofale efterslæb, der har været i behandlingen af de psykisk syge, er stadig ikke indhentet, men det skyldes ikke, at der ikke er blevet taget fat om problemerne. Der er faktisk brugt mange millioner kroner i de seneste år på at opnå forbedringer, og på sygeplejesiden kommer der nu sygeplejersker med speciale i psykiatri. Det vil i hvert fald være med til at kaste lys over et mørkelagt område og forhåbentlig vække interesse for netop sindets sygdomme.

De gode ting, der er sket, vil CD naturligvis ikke kritisere; men ministerens budskab er, at der er langt igen, og at regeringen er indstillet på at komme videre. Det synes jeg er vigtigt at få slået fast, for tålmodigheden hos dem, der er ramt – både de syge og deres pårørende – må være brugt op for længst.

Socialministeren har i dag berettet om, at der i de seneste år er investeret mange gode kræfter og skatte kroner i forbedringer i samarbejdet med kommunerne. I forbindelse med udmøntningen af det seneste satspuljeforlig er der gode og længe savnede initiativer undervejs, f.eks. 700 nye botilbud med den medhjælp, som er en

helt afgørende forudsætning for, at distriktspsykiatrien kan komme til at fungere. Men hvornår er de en realitet, hvornår kan de tages i brug? Igen går tiden, og der er stadig nogle, der må vente. Hvornår mon alle de gode viljer endelig bliver omsat til virkelighed?

CD tvivler ikke på, at både sundheds- og socialministeren har den rette indstilling, og vi håber stærkt, at de psykisk syge og deres pårørende snart kan se og mærke de konkrete resultater.

Om de ældre vil jeg repetere, hvad der allerede er sagt, nemlig at de ikke skal opfattes som nogen samlet svag gruppe. Det samme gælder børnefamilierne, hvor hovedparten har gode vilkår, både hvad angår indkomst, boligforhold og andet. Derfor er det ikke grupperne som sådan, der trænger til større bevågenhed i den offentlige indsats, det er derimod de få med særlige vanskeligheder.

Socialministeren har allerede været godt omkring og har redegjort for regeringens indsats. Det takker CD for, og alt det skal jeg ikke repetere. Jeg glædede mig meget over socialministerens indlæg om at finde nye veje og nye samarbejdspartnere i kampen mod problemerne. Jeg mener at kunne fornemme en større åbenhed, f.eks. i forbindelse med revisionen af bistandsloven og vedrørende frivillige organisationer og selvejende nonprofit-institutioner, som bestemte også kan hjælpe de narkomaner, der indimellem må vente på hjælp fra det offentlige. Det er en meget fin tilnærmelse til andre europæiske landes systemer, hvor man bruger de frie kræfter i samfundet i langt væsentligere grad, end vi har været vant til i Danmark. Det synes jeg er meget glædeligt, og det ville glæde mig, hvis socialministeren vil holde fast i det. Det er virkelig fremskridtsrettet.

Til gengæld vil jeg gerne sige lidt om den voksende gruppe af ældre med demens. Der er nogle ganske særlige forhold, der gør sig gældende, både for disse mennesker og deres familier og for det plejepersonale, der er ansat i de institutioner, som har at gøre med denne patientgruppe. Det er et tilbagevendende problem, at disse mennesker, der jo ikke behøver at være ramt af en særlig fysisk svækkelse, simpelt hen blot går deres vej og måske bringer sig selv i livsfare.

Hvordan løses det problem bedst for alle parter? Hvordan forhindrer man, at det sker, medmindre man accepterer de låste døres politik? Der er et retssikkerhedsproblem, hvis man gør